

OMEGAWILL

(részlet egy készülő regényből)

Jean-Luc Godardnak

1.

Aznap, amikor a választásokról távolmaradók teljes listáját nyilvánosságra hozzák, Poigret és Feuilleton már kora reggel Ischteny irodájában kénytelenek...

– Kuss! A ti dolgotok annyi, ismétlem: csak annyi, hogy egy: a Rendezőről kiderítitek, hogy lenne-e alibije... vagyishogy nincs alibije. Kettő: kiszedtek belőle egy beismerő vallomást.

– Miért pont ő?

– Miért, miért? Mert! Csak! – vakkantja Ischteny. Legszívesebben kihajítaná, sőt, kirúgná őket, ám azzal tisztában van, hogy ők ketten a legjobb emberei, és az ügy rendkívüli fontossága miatt figyelmen kívül kell hagynia a pofátlanságukat, és válaszol, miközben az íróasztalához lép és felvesz három vastag dossziét.

– Na. Három főszereplő van alapvetően. A sztori nagyjából a következő: A Rendező beleszeret a Színésznőbe, aki azonban a Producerrel él együtt lakás és kaja és pia ellenében. A Rendező, természetesen, abban a színházban dolgozik, ahol a Színésznő, így majd minden este átkozódva és gyönyörködve bámulja imádata testét. Aztán az egyik reggel találnak egy holttestet...

Közben két friss napilapot dob a dossziékra, és átnyújtja őket a hozzá közelebb álló Feuilletonnak. Poigret-hoz fordul, aki ma magához képest kivételesen nyugodtnak és visszafogottnak mutatkozik, majd folytatja:

– Nem érdekel, hogyan csináljátok. De látványos és izgalmas nyomozást akarok, szenzációs eredményeket, zajos sikert. Érthető vagyok?

– De hiszen nincs is hulla, főnök! Mi van, ha nem hal meg senki? – szűri a szavakat váratlanul mégis Poigret, miközben feláll és közelebb lép.

Ischteny a foteljába roskad, akkorát sóhajt, hogy beleremegnek a falak, de nem néz a többiek szemébe.

– Ezek a bizonytalanságot és bizalmatlanságot sejtető kérdések... Miért nem lehet végighallgatni, amit mondok, és egyszerűen tudomásul venni? Úgy tesztek, mintha, életetekben először csinálnátok ilyet!

– Hááát... Ilyet azért még nem csináltunk, főnök.

Ischteny nyel, nagyot, hatalmasat, feláll, az ablak felé fordul, háta mögé rakja a kezét. Hatásszünet, persze, megvárja, míg Poigret rágyújt, Feuilleton meg leül, lenyugszik. Dörögni kezd az ég, villámlik. Ischteny hangja jéghideg.

– Ha kerestek, lesz hulla. Részemről a dolog lezárva. Úgy dolgoztok és annyit, ahogy jólesik.

De! Mindenről tudni akarok, az apró részletekről és a nagy összefüggésekről is. És a vallomás a legfontosabb. A vallomás. Megértettétek?

Ahogy kilépnek Ischteny irodájából, Poigret megáll egy pillanatra. Eleddig csupán apró rácsodálkozásokkal töltötte a napjait, a nagy rohanásban fel sem merült benne, hogy most vagy soha.

– Szerinted ez élet? – kérdezi a Lány, ül Poigret mellett az ágyon a férfi világoskék ingében, mívesen rajzolt idomokkal, középhosszú szőke hajjal, háta a falnak támasztva. Az éjjeliszekrényen majdnem üres borosüveg, a kislámpa fénye kellemesen egészíti ki a holdét.

– Mire gondolsz? – fordul rá apátiát mímelve Poigret, nekitámasztja a falnak.

– Amit élsz... ahogy vagy... vagyunk.

– És mivel van bajod?

Poigret megfogja a Lány fejét, farkasszemet néznek, a férfi mosolyog, a Lány figyel, nem tudja, mi következik, vár. Poigret elengedi, visszaül, lehúzza a maradék vörösbort, rágyújt. A Lány hangnemet vált.

– Neked élnek a szüleid?

– Ez most hogy jön ide?

– És mit csinálnál, ha holnap kiderülne, hogy terhes vagyok?

– Valószínűleg felmennék – int fejével Poigret –, és alaposan elbeszélgetnék az öreg szakállassal. Na, de a hülyeségből mára ennyi. Menj szépen haza, dolgom van.

– Mindig az van, amit te akarsz, igaz?!

Poigret arca lángol a pofontól. A Lány szeme szikrákat szór, kétszer-háromszor a férfi mellkasába öklöz, adáshibaként gabalyodnak.

– Undorító vagy... Gyűlöllek!

Kiabálgat, szapul, vicsorog, partra vetett halként dobálja magát az ágyon, izzad és nyöszörög, Poigret csókjai írógépbillentyűkként értelmezik a testét, mondhatni megadásra szólítják fel. A Lány esélytelenül hódol be, zokogja el a tehetetlenségét.

Poigret és Feuilletton iszonyatos méretű papírhalom közepén ül már jó ideje. Feuilletton nem bírja tovább.

– Te, ezt tényleg muszáj?

– Attól tartok, tényleg. Gondold végig. Eléjük tolsz egy vastag paksamétát, hogy töltsék ki. Hááát... Először is frászt kapnak már a gondolattól is, hogy ezt a rengeteg papírt figyelmesen és alaposan el kell olvasniuk, aztán meg írniuk kell sokat. A többség nem szeret se írni, se olvasni. De ha mégis, akkor meg időt adsz nekik a gondolkodásra, és akkor kitalálhatják, mit válaszoljanak, hogy mennyire legyenek őszinték. Nem, sajnos, másképpen nem megy.

– De miért pont ezt a hülyeséget kell bemagolnunk? A módszertani részét értem, nem vagyok hülye, de ezek a kérdések... Például: „Ha a legutóbbi sírására gondol, hogyan osztályozná egy ötjegyű skálán az intenzitása szerint?” Vagy ez: „Egy igazán jó vicc után mennyi ideig szokott nevetni? 1. néhány másodperc, 2. körülbelül fél perc, 3. egy perc.” És még: „Amikor halálfélelmet érez, mi jut eszébe először? 1. miért is jöttem a világra? 2. ó, bárcsak meghalnék! 3. ugye ez csak egy rossz álom? 4. mindenki gyűlöl, mindenki a vesztemet akarja! 5. anyám, édesanyám, miért nem vagy velem?!” Hát melyik állat találta ezt ki?!

Hirtelen és élesen kanyarodik a kocsi, Feuilletton nem lassít a veszélyesebbek előtt sem.

Délre mennek, ott még ilyenkor is süt a nap, negyed három múlt tíz perccel. Ischteny azzal bízta meg Poigret-t és Feuilletont, derítsék ki, melyik szereplőnek milyen alibije lehet a gyilkosságot megelőző két hétre. Ingertelen kérdésekkel bombázzák az amúgy gyarak és konténerek között élő lakosságot, hogy fényt derítsenek a gonosz cselekedet mozgatórugóira. A nevetés, sírás és halálfélelem témájú tesztekkel kitöltetik a töviről hegyire feltérképezett fekete városkában ötszáznyolcvan személyi számmal; a kutatás eredményeit majd a labor küldi át az irodába, ahol a szokásos eligazításon újabb feladatot kapnak a legfrissebb konzekvenciák alapján. A kartográfusok valószínűleg a pokolba fogják küldeni őket a temérdek idióta megrendeléstől őrröngve.

Nem az oszlopok mögött áll az én igazságom, olvashatja a felöltözött, díszes nézősereg a színház homlokzatán, néhányan fintorognak, mások kacsingatnak, visszaverődnek. Könnyed kézcsók csattan. Minden szem szegeződik, majmolnak körbe-körbe, kényelmes bundák simogatják a csipőket.

– Hol a Rendező? – érzi egyszerre mindenki fontosnak magát, tekergetik, himbálják, keresik, kutatják, de sehol sem lelik, kérdőn, végre témát találva élénkülnek.

– Hol a Producer? – figyelnek másodjára is, újraindul a játék, párbeszédnek bonyolódnak, nagytotálba csúszik a hiányérzet.

De mindegy. Majd bejön a Rendező vagy a Producer, ha akar, ha ráér egyáltalán, mert lehet, hogy munkájuk akadt, az előadás ugyanis percekben belül kezdődik, még belövik magukat, a fényeken sok múlik. Amúgy az egyébként láthatatlan Színésznő próbálkozott egy kis évődéssel, és rettenetesen élvezi a rá szegeződő tekinteteket, ahogy átvonul a szétnyíló tömegben, hiszen a népszerűség nemcsak lételeme, de ő maga.